

Sygn. akt II Ka 76/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk
Protokolant:	sekr. sąd. Agnieszka Wierzbicka

przy udziale Prokuratora Luby Filoc

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2016 r.

sprawy **M. W.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. i in.

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 10 listopada 2015 r. sygn. akt II K 170/14

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 240 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 76/16

UZASADNIENIE

M. W. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 23 listopada 2013 r. w miejscowości Z., woj. (...), działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał środek odurzający w postaci konopi innej niż włóknista, tzw. marihuany o wadze 1,06 grama brutto,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

II. w dniu 23 listopada 2013 r. na odcinku drogi pomiędzy miejscowościami I., gm. S., a Z., gm. D., będąc pod wpływem środka odurzającego o stężeniu we krwi 1,1 mg/ml THC, prowadził pojazd mechaniczny m-ki O. (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym,

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 10 listopada 2015r. :

I. oskarżonego M. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia czynu, przy czym przyjął, iż czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. popełnienia czynu wyczerpującego art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za ten czyn na podstawie art. 62 ust. 3 w/w ustawy skazał go na karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych ustalając na podstawie art. 33 § 3 kk wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

II. w zakresie czynu z pkt I aktu oskarżenia na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek zawiniątka zawierającego środek odurzający opisany w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) (k. 16) pod poz. 2 i zarządził jego zniszczenie;

III .w zakresie czynu pkt I aktu oskarżenia na podstawie art. 44 § 2 kk orzekł przepadek woreczków foliowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) (k. 16) pod poz. 6 jako przedmiotów służących do popełnienia przestępstwa;

IV. w zakresie czynu z pkt II aktu oskarżenia oskarżonego M. W. uznał za winnego popełnienia tego, że w dniu 23 listopada 2013 r. na odcinku drogi pomiędzy miejscowościami I., gm. S., a Z., gm. D., będąc pod wpływem środka odurzającego o stężeniu zakłócającym czynności psychofizyczne w stopniu odpowiadającym stężeniu co najmniej 1,5-2 ‰ alkoholu we krwi, prowadził pojazd mechaniczny m-ki O. (...) nr rej (...) w ruchu lądowym, tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 kk i za ten czyn na podstawie art. 178a § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych ustalając na podstawie art. 33 § 3 kk wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych;

V. w zakresie czynu z pkt II aktu oskarżenia na podstawie art. 42 § 2 kk w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 25 listopada 2010r. o zmianie ustawy – Kodeks karny (Dz. U. 2011, Nr 17, poz. 78) w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat;

VI. w zakresie czynu z pkt II aktu oskarżenia na podstawie art. 49 § 2 kk w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 12 lutego 2010r. o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – kodeks karny wykonawczy oraz ustawy Prawo ochrony środowiska (Dz. U. 2010, Nr 40, poz. 227) w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 300 złotych;

VII. w zakresie czynu z pkt II aktu oskarżenia na podstawie art. 43 § 3 kk nałożył na oskarżonego obowiązek zwrotu do właściwego wydziału komunikacji dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych;

VIII. na podstawie art. 63 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk na poczet orzeczonego w pkt V wyroku środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy od dnia 13 maja 2015r. do dnia 24 czerwca 2015r.;

IX. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonego kary grzywny połączył i wymierzył oskarżonemu karę łączną grzywny w wysokości 220 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 10 złotych;

X. na podstawie art. 63 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk zaliczył oskarżonemu na poczet kary łącznej grzywny okres zatrzymania w sprawie od dnia 23 listopada 2015r. do dnia 24 listopada 2015r. uznając karę grzywny za wykonaną w rozmiarze czterech stawek;

XI. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 5.666,14 zł tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 220 zł tytułem opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony.

M. W. zaskarżył wyrok w pkt I, IV – IX na swoją korzyść. Zaskarżonemu wyrokowi w pkt I zarzucił:

1. naruszenie art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie wątpliwości na tle okoliczności niniejszej sprawy na niekorzyść oskarżonego i przyjęcie, iż znaleziony w samochodzie środek należał do oskarżonego w sytuacji, gdy równie prawdopodobne były inne wersje zdarzenia, w tym ta, że substancję tę w rzeczywistości posiadała któraś z innych osób podróżujących wspólnie z oskarżonym, co w konsekwencji, skutkowało błędnym uznaniem, iż oskarżony posiadał środek odurzający w postaci konopi innej niż włóknista i przypisaniem mu czynu z pkt I aktu oskarżenia; z ostrożności procesowej na wypadek nie podzielenia powyższego zarzutu.

2. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym przyjęciu, że okoliczności niniejszej sprawy nie uzasadniały umorzenia postępowania na podstawie art. 62a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w sytuacji, gdy przedmiotem czynu zarzucanego oskarżonemu były środki odurzające w ilości nieznaczonej, przeznaczone na własny użytek sprawcy, a orzeczenie wobec sprawcy kary byłoby niecelowe m. in. ze względu na niewielki stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego;

3. rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu zważywszy w szczególności na fakt, iż przypisany oskarżonemu czyn uznany został przez Sąd za wypadek mniejszej wagi oraz z uwagi na ujawnioną, niewielką ilość substancji (1,06 g brutto), która mogłaby być ilością przeznaczoną na własny użytek (który nie jest prawnie zakazany), a tym samym wymierzenie mu grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, a więc w wymiarze aż 10-krotnie wyższym od minimum ustawowego, co pozostawało w rażącej dysproporcji do okoliczności czynu i jego niewielkiej społecznej szkodliwości.

Podnosząc powyższe oskarżony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt I wyroku, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania co do czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt I aktu oskarżenia, w przypadku zaś nieuwzględnienia powyższych wniosków skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w niższym wymiarze.

W odniesieniu do czynu z punktu II aktu oskarżenia oskarżony wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 4,7 i 410 kpk, poprzez brak obiektywizmu i wszechstronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, pominięcie innych, poza opinią biegłego, a korzystnych dla oskarżonego okoliczności i dowodów w sprawie, przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegające w szczególności na bezkrytycznym oparciu się przy dokonywaniu najistotniejszych ustaleń w sprawie dotyczących stanu, w jakim oskarżony znajdował się w chwili zatrzymania wyłącznie na opinii biegłego i jego budzących istotne zastrzeżenia wyliczeniach (których podstaw i szczegółów biegły mimo wielokrotnych o to pytań obrońcy nie przedstawił) i całkowitym pominięciu innych – nie potwierdzających w żaden sposób, by stan oskarżonego w chwili zatrzymania wskazywał, iż może on znajdować się pod wpływem (tym bardziej tak znacznym, jak przyjął biegły) środków odurzających – okoliczności wynikających ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym zeznań świadków, które zgodnie z utrwalonym w doktrynie i orzecznictwie stanowiskiem powinny być źródłem tego rodzaju ustaleń w sprawie zwłaszcza w sytuacji, gdy krew do badań oskarżonego pobrano dopiero niemal 7 godzin po jego zatrzymaniu, a uzyskany w wyniku przeprowadzonych badań wynik oscylował poniżej granicy oznaczalności określonej dla THC w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 11 czerwca 2003r., obowiązującego w dacie wykonywania badań, co w konsekwencji skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych polegającym na nieuzasadnionym przyjęciu, iż oskarżony prowadził pojazd mechaniczny będąc pod wpływem środka odurzającego o stężeniu zakłócającym czynności psychofizyczne w stopniu odpowiadającym stężeniu co najmniej 1,5-2 promila alkoholu we krwi, co z kolei skutkowało wadliwym przypisaniem mu czynu określonego w art. 178a § 1 kk, w sytuacji, gdy zgromadzony materiał dowodowy pozwalał co najwyżej na uznanie go winnym wykroczenia z art. 87 1 kw;

2. art. 201 kpk poprzez zaniechanie dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego pomimo formułowanych i niewyjaśnionych w sposób dostateczny zastrzeżeń i wątpliwości co do treści złożonej przez biegłego Z. W. opinii i pozbawienie w ten sposób oskarżonego możliwości fachowej weryfikacji twierdzeń biegłego;

nadto w przypadku nie podzielenia poprzez Sąd powyższych zarzutów i uznania, że materiał dowodowy zebrany w sprawie jest kompletny i nie zachodziła konieczność jego uzupełnienia poprzez wywołanie opinii innego biegłego – oskarżony podniósł zarzut :

3. naruszenia art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie wątpliwości co do stanu, w jakim oskarżony prowadził pojazd na jego niekorzyść i uznanie, że znajdował się on w stanie odpowiadającym w zakresie zakłóceń psychofizycznych stanowi nietrzeźwości przy stężeniu alkoholu we krwi co najmniej „1,5 – 2 promila” w sytuacji, gdy wartości tej nie można w sposób pewny i jednoznaczny odczytać i ustalić nawet w oparciu o analizę wypowiedzi biegłego (czego jednym tylko z przykładów jest zacytowane, zawarte w sentencji orzeczenia wzajemnie zresztą sprzeczne sformułowanie o najmniejszym stężeniu, które przybierać mogłoby wartości różniące się od siebie nawet o 0,5 promila, a więc o wartość z punktu widzenia uregulowań prawnie karnych z pewnością istotną);

4. rażąco niewspółmierność kary i środka karnego orzeczonych wobec oskarżonego, przy przyjęciu za okoliczności obciążające oskarżonego m.in. faktu ucieczki przed Policją i jazdy z nadmierną prędkością w sytuacji, gdy zachowanie to nie było objęte zarzutem i czyn ten był przedmiotem odrębnego postępowania, w którym oskarżony został za zachowanie to odrębnie ukarany wysoką karą grzywny, a także w sytuacji, gdy w okolicznościach niniejszej sprawy, wystarczające dla osiągnięcia celów postępowania było orzeczenie środka karnego w niższym wymiarze, z ograniczeniem do niektórych kategorii pojazdów.

Odnosząc się do powyższych zarzutów dotyczących czynu II z aktu oskarżenia oskarżony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez ustalenie, iż oskarżony prowadząc pojazd w dniu 23 lipca 2013r. znajdował się w stanie po użyciu środka odurzającego i zakwalifikowanie tego czynu jako wykroczenia z art. 87 § 1 kw, ewentualnie w przypadku nie podzielenia zarzutów co do winy oskarżonego o zmianę wyroku w części orzekającej o środku karnym poprzez obniżenie okresu zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych oraz wyeliminowanie z tego zakazu pojazdów kategorii C+E oraz D, a także o zmianę rozstrzygnięcia w zakresie kosztów postępowania poprzez odstąpienie od obciążania nimi w całości oskarżonego, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W toku rozprawy apelacyjnej obrońca oskarżonego poparł apelację oskarżonego i wnioski w niej zawarte.

Oskarżony poparł swoją apelację.

Prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji oskarżonego i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego jest bezzasadna i jako taka na uwzględnienie nie zasługuje.

Tytułem wstępu podnieść należy, iż poczynione w przedmiotowej sprawie przez Sąd Rejonowy w Siedlcach ustalenia w zakresie stanu faktycznego są, w ocenie Sądu Odwoławczego, prawidłowe i nie wykazują cech błędu. Nie ma wątpliwości, co do tego, że oskarżony dopuścił się popełnienia przypisanych mu w zaskarżonym wyroku czynów. Fakty te zostały w sposób bezsporny dowiedzione, co ma odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego błędu w ustaleniach faktycznych wskazać należy, iż zgodnie z powszechnie akceptowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego, ustalenia faktyczne wyroku tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia (wyrok SN z 05.09.1974r., II KR 114/74, OSNKW 1975, nr 2, poz. 28). Ze szczegółowej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz przedstawionych w uzasadnieniu wyroku motywów, jakimi kierował się Sąd Rejonowy oceniając tenże materiał dowodowy, wynika, iż Sąd Rejonowy w Siedlcach nie

popelnil błędów, jakie zarzuca skarżący w swojej apelacji. W ocenie Sądu Okręgowego, twierdzenia podnoszone przez oskarżonego w apelacji nie znajdują potwierdzenia w aktach sprawy, a stanowią tylko polemikę z oceną dowodów poczynioną przez Sąd Rejonowy. W sprawie niniejszej argumenty zawarte w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji są bardziej przekonujące od tych zawartych w apelacji skarżącego.

Ponadto Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutu apelacyjnego zawartego w pisemnym środku odwoławczym w zakresie przekroczenia przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów. Dokonując oceny dowodów w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w Siedlcach sprostał wymogom płynącym ze wskazanego wyżej orzeczenia Sądu Najwyższego, dlatego rozumowanie Sądu I instancji spotkało się z całkowitą aprobatą ze strony Sądu Odwoławczego i co za tym idzie, nie wymaga jakiegokolwiek korekty. Sąd meriti wnikliwie rozpatrzył wszystkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał winę oskarżonego w zakresie obu przypisanych mu występów.

Nie ma również wątpliwości co do tego, że ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji nie wykazuje błędów natury logicznej, jak również nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów, chronionej przepisem art. 7 kpk. Na stwierdzenie powyższych okoliczności pozwala uważna lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku. W jego pisemnych motywach Sąd I instancji, wbrew twierdzeniom skarżącego, wskazał bowiem dowody, które obdarzył przymiotem wiarygodności oraz wyjaśnił, z jakich powodów je zaakceptował. Powołał także dowody, którym waloru wiarygodności odmówił i przekonująco wyjaśnił, z jakich przyczyn nie zasługują one na akceptację. Ustalenia poczynione w tym zakresie przez Sąd Rejonowy są prawidłowe i w ocenie Sądu Okręgowego nie noszą cech błędu.

Sąd Odwoławczy podzielił stanowisko Sądu I instancji, który uznając winę oskarżonego M. W. oparł się tylko częściowo na jego wyjaśnieniach, oddając w tym zakresie prymat zeznaniom wiarygodnych świadków, wnioskowi opinii biegłego toksykologa oraz innym dowodom z dokumentów, w tym z przeprowadzonych wobec oskarżonego badań toksykologicznych. Wprawdzie oskarżony w toku rozprawy głównej nie przyznał się do winy, jednakże nie było to stanowisko kategoryczne, gdyż w toku postępowania przygotowawczego zmieniał swoje wyjaśnienia. Po początkowym przyznaniu się do popełnienia obu zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów, zanegował swoje sprawstwo w tym zakresie, by ponownie do winy się przyznać i wnieść o dobrowolne poddanie się karze.

W odniesieniu do pierwszego czynu zarzucanego w akcie oskarżenia Sąd I instancji oparł swoje ustalenia, dotyczące sprawstwa oskarżonego, na częściowych zeznaniach D. R., który potwierdził posiadanie w dacie zdarzenia przez M. W. narkotyków. Wskazał on między innymi, że wcześniej zdarzało się, iż z oskarżonym zażywał narkotyki. Świadek P. D., dokonujący zatrzymania oskarżonego potwierdził, iż w toku tej czynności M. W. przyznał, że znalezione w jego samochodzie narkotyki należą do niego. Sąd Odwoławczy uznał za słuszne odrzucenie przez Sąd Rejonowy podnoszonej przez oskarżonego tezy dotyczącej posiadania narkotyków, a mianowicie że miały one należeć do znajomego M. W., którego uprzednio podwoził do M.. Okoliczność ta nie została w żaden sposób potwierdzona i stanowi w ocenie Sądu II Instancji, nieudolną próbę uniknięcia przez oskarżonego odpowiedzialności za czyn z pkt I aktu oskarżenia. Za jego sprawstwem w odniesieniu do tego czynu przemawiały nie tylko wskazane wyżej dowody osobowe, ale też miejsce ukrycia narkotyków w samochodzie oskarżonego w zagłębieniu pomiędzy dźwignią zmiany biegów, a deską rozdzielczą.

W odniesieniu do czynu przypisanego w zaskarżonym wyroku w pkt IV podkreślić należy, iż poprawnie i trafnie przeprowadził również Sąd Rejonowy analizę dowodów w tym zakresie. Za podstawę swoich ustaleń w odniesieniu do czynu z art. 178a § 1 kk Sąd I instancji przyjął przede wszystkim sprawozdanie z badań toksykologicznych i wnioski opinii biegłego toksykologa. Nie ulega wątpliwości, na co uwagę zwraca skarżący, iż podstawą ustaleń, których dokonał biegły toksykolog były wyniki badań toksykologicznych. W sposobie ich przeprowadzenia Sąd I instancji zasadnie nie dopatrywał się żadnych błędów, a swoje stanowisko przejrzyście zaprezentował na kartach 5 i 6 pisemnych motywów. Stwierdzić należy, iż stanowisko skarżącego i jego obrońcy w tym zakresie pozostaje chybione, a co za tym idzie wyniki badania, któremu został poddany M. W. są jak najbardziej prawidłowe i nie są obarczone błędem. Fakt pobrania materiału do badań w czasie 7 godzin po zatrzymaniu oskarżonego, z wyłączeniem możliwości zażycia przez niego jakiegokolwiek środka odurzającego w czasie, kiedy był zatrzymany, nie dyskredytowało realności uzyskanych w

późniejszym czasie wyników badań krwi pobranej od M. W.. W tym zakresie biegły bowiem posłużył się schematem wchłaniania i eliminacji $\Delta^{(9)}$ - THC, który ma zobrazować specyficzne właściwości farmakokinetyczne tej substancji, czyli zobrazować jak gwałtowny jest proces wchłaniania i eliminacji $\Delta^{(9)}$ - THC z krwi po inhalacyjnym przyjęciu przetworów konopi na drodze przemiany aktywnych i nieaktywnych metabolitów. Szczególnego podkreślenia w tym miejscu wymaga za biegłym to, iż kinetyka wchłaniania i eliminacji kanabinoli jest kinetyką względnie liniową, czego konsekwencją jest zachowanie podstawowych parametrów kinetycznych niezależnie od dawki. U oskarżonego po 7 godzinach od zatrzymania wykryto substancję aktywną konopi innych niż włókniste $\Delta^{(9)}$ - THC w stężeniu 1,1 ng/ml, które pozwoliło na przyjęcie, że substancję tę zażył do około 20-40 minut przed zatrzymaniem go po kilkunastominutowym pościgu przez policję. Biegły wskazał, iż w czasie od kilkunastu minut do godziny od przyjęcia działanie THC jest najbardziej niebezpieczne ze względu na znaczne upośledzenie psychomotoryki. Dlatego pomimo braku zewnętrznych objawów zażycia narkotyków przez M. W., co potwierdzili świadkowie, w tym głównie funkcjonariusze policji dokonujący jego zatrzymania oskarżonego, brawurowe zachowanie oskarżonego, polegające na podjęciu ucieczki przed radiowozem, przy jednoczesnym przekroczeniu dozwolonej prędkości, świadczyć może o tym, że był on pod wpływem narkotyku, który zażył niedługo przed podjęciem ucieczki. Nadto nie ulega wątpliwości, iż krzywa eliminacji THC, którą w niniejszym wypadku posłużył się biegły dała wynik najbardziej zbliżony do rzeczywistego (k. 569-570). Podsumowując rozważania w tym zakresie stwierdzić należy, iż zasadnie Sąd meriti nie powziął wątpliwości zarówno co do sposobu przeprowadzenia badania oskarżonego, któremu był on poddany 7 godzin po zatrzymaniu, rodzaju narkotyku, którego zażywał oraz jego zawartości we krwi oskarżonego w chwili popełnienia czynu przypisanego mu w pkt IV wyroku. Sąd Odwoławczy, tak jak Sąd Rejonowy, nie znalazł żadnych powodów do tego, by zakwestionować rzetelność i fachowość sporządzonej przez biegłego toksykologa opinii, tej pisemnej załączonej do akt jako główna jak i uzupełniających, a zarzuty w tym zakresie podnoszone przez skarżącego uznał za chybione. Opinie biegłego, zarówno pisemne, jak i ustna są rzetelne i przejrzyste, bazują na bogatej wiedzy i doświadczeniu osoby je sporządzającej, a także na literaturze dotyczącej wskazanej problematyki. Biegły krytycznie odniósł się do zastrzeżeń obrony wniesionych co do pierwszej opinii pisemnej, odparł zarzuty jej dotyczące, a powody kwestionowania tejże opinii uzasadnił nieznaną problematyki, której ona dotyczy. Przypomnieć należy, że obrońca oskarżonego dołączył do akt publikacje, których tematem były środki odurzające, kinetyka chemiczna i badania, jakie stężenie można uzyskać w drodze eliminacji THC i na tle tej lektury zgłosił zastrzeżenia do treści opinii. Również do nich odniósł się biegły w uzupełniającej opinii i w sposób wyczerpujący wyjaśnił podnoszone przez obrońcę kwestie, a w konkluzji w całości podtrzymał wnioski ze swojej pierwszej opinii oświadczając, iż opiera się ona na wynikach badań naukowców, oszacowaniach i wnioskach, które można odnaleźć w renomowanym, specjalistycznym piśmiennictwie z listy filadelfijskiej o bardzo wysokim impact factor (IF), jak również na podstawie teoretycznej i praktycznej wiedzy tego biegłego na temat kinetyki leków i substancji odurzających, w których badaniu uczestniczył w czasie dwudziestosześcioletniej kariery zawodowej.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż prawidłowość rozstrzygnięcia sprawy zależy, jak wskazuje się w orzecznictwie, od spełnienia przez Sąd dwóch podstawowych obowiązków. Pierwszy z nich dotyczy postępowania dowodowego i sprowadza się nie tylko do prawidłowego - zgodnego z przepisami - przeprowadzenia dowodów zawnioskowanych przez strony, ale również przeprowadzenia z urzędu wszelkich dowodów potrzebnych do ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia. Potrzeba przeprowadzenia takich dowodów zachodzi wtedy, gdy z przeprowadzonych na wniosek stron dowodów wynika, że okoliczności, o których wyżej mowa, nie zostały w sposób wystarczający wyjaśnione. Drugi ze wspomnianych obowiązków sprowadza się do prawidłowej oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, a więc poza zasięgiem rozważań sądu nie mogą pozostać dowody istotne dla rozstrzygnięcia (wyrok SN z 7.06.1974r., V KRN 43/74, OSNKW 11/1974, poz. 212). W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy sprostał w/w obowiązkowi, dochodząc słusznie do wniosku (z racji zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego), że nie ma potrzeby mnożenia dowodów, gdyż dokładne ustalenie okoliczności podnoszonych przez skarżącego możliwe było na gruncie niniejszej sprawy na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i nie wymagało w tym zakresie dublowania takich dowodów jak np. rzeczona opinia biegłego z zakresu toksykologii. Podzielić w tym względzie należy stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym same ogólne zasady procesowe powołane przez skarżącego nie przesądzają jeszcze o tym, że każdy wniosek dowodowy złożony przez strony powinien

podlegać uwzględnieniu. Decyzję w tej materii podejmuje bowiem organ procesowy kierując się dyrektywami określonymi przez ustawodawcę w Dziale V Kodeksu postępowania karnego (post. SN z 05.05.2006r., III KK 351/05, LEX nr 182994). Ponadto stwierdzić należy, iż ciężar dowodu w znaczeniu formalnym, sprowadzający się do powinności przeprowadzania wnioskowanych dowodów, jest delimitowany przez przepisy art. 170 kpk i w żadnym wypadku nie może prowadzić do przekształcenia sądu w organ śledczy, badający kolejne nowe „wersje śledcze” sugerowane przez obronę i przedstawiane jako nie dające się z obiektywnego punktu widzenia wykluczyć. Przyjęcie tego rodzaju założenia prowadziłoby nie tylko do obstrukcji procesowej, ale wręcz do możliwości zablokowania każdego procesu karnego (wyrok SA we Wrocławiu z 16.02.2006r., sygn. akt II AKa 347/05, LEX nr 171991). Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy podnieść należy, iż Sąd Rejonowy zasadnie nie dostrzegł potrzeby pozyskania nowych dodatkowych dowodów, w tym nowej opinii biegłego z zakresu toksykologii, bowiem opinie sporządzone przez biegłego Zbigniewa T. W. są pełne, jasne i rzeczowe. Sąd Odwoławczy podzielił w tym względzie stanowisko Sądu I instancji, uznając, iż okoliczności wskazywane przez skarżącego, nie budzą żadnych wątpliwości, a ich ustalenie i analiza możliwe były na podstawie dowodów znajdujących się już w sprawie i nie wymagają w tym zakresie przeprowadzenia kolejnych dowodów.

Zatem w tym stanie rzeczy ponad wszelką wątpliwość uznać należy, że Sąd orzekający właściwie ustalił stan faktyczny, który pozwolił na uznanie winy oskarżonego M. W. w zakresie obu przypisanych mu występków.

Nie można zgodzić się również z oskarżonym, który w pisemnym środku zaskarżenia zarzuca, że orzeczona wobec niego kara grzywny za czyn z pkt I aktu oskarżenia w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 złotych stawka jest rażąco surowa, przede wszystkim z uwagi na to, iż przypisany mu czyn uznany został za wypadek mniejszej wagi oraz z uwagi na ujawnioną, niewielką ilość substancji (1,06 g brutto), która, według skarżącego mogłaby być ilością przeznaczoną na własny użytek (który nie jest prawnie zakazany). Natomiast w odniesieniu do czynu z art. 178 a § 1 kk w jego ocenie niewspółmierna jest nie tylko orzeczona kara, ale też środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, podczas gdy wystarczające dla osiągnięcia celów postępowania byłoby orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w niższym wymiarze oraz wyeliminowanie spod tego zakazu pojazdów kategorii C+E oraz D.

W ocenie Sądu II instancji orzeczone kary jednostkowe i środek karny są wprawdzie surowe, ale nie w stopniu rażącym, wymagającym korekty w postępowaniu odwoławczym.

Jak wynika z utrwalonego już w tej kwestii orzecznictwa Sądu Najwyższego, rażąca niewspółmierność kary zachodzi bowiem wtedy, gdy suma zastosowanych kar zarówno zasadniczych, jak i dodatkowych, wymierzonych za przypisane oskarżonemu przestępstwo nie uwzględnia należyście stopnia społecznego niebezpieczeństwa tego czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie społecznego oddziaływania z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma ona osiągnąć w stosunku do skazanego (wyrok SN z 10.07.1974 r., V KRN 60/74, OSNKW 1974, z. 11, poz. 213). Przywołane orzeczenie, mimo znacznego upływu czasu od jego zapadnięcia, zachowuje swoją aktualność.

Nie ulega wątpliwości, iż oskarżony w dacie zdarzenia posiadał marihuanę w ilości, która słusznie przez Sąd I instancji uznana została za niewielką, co w konsekwencji doprowadziło do prawidłowego przyjęcia, iż czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi kwalifikowany z art. 62 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Sąd orzekający nie był jednak zobligowany do zastosowania w tym zakresie dyspozycji art. 62a tejże Ustawy i umorzenia postępowania we wskazanym zakresie. Przypomnieć należy, że zgodnie z jego brzmieniem, jeżeli przedmiotem czynu, o którym mowa w art. 62 ust. 1 lub 3 cytowanej ustawy są środki odurzające lub substancje psychotropowe w ilości nieznacznej przeznaczone na własny użytek, postępowanie można umorzyć, jeżeli orzeczenie wobec sprawcy kary byłoby niecelowe ze względu na okoliczność popełnienia czynu, a także stopień jego społecznej szkodliwości. Zatem umorzenie postępowania może nastąpić jedynie wówczas, gdy zostały spełnione wszystkie przesłanki wskazane w tym przepisie. Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie zaistniała, bo chociaż niewątpliwie jest to, że ilość środków odurzających była niewielka i w świetle okoliczności sprawy można byłoby uznać, iż M. W. posiadał te narkotyki na własny użytek, to okoliczności zdarzenia, trafnie ustalone i wyeksponowane przez Sąd meriti oraz właściwa ocena

stopnia społecznej szkodliwości czynu, nie pozwalały na uznanie, że orzeczenie wobec sprawcy kary byłoby niecelowe. M. W. posiadał marihuanę w swoim zasięgu w pojeździe, którym kierował i wykazane zostało, że wcześniej w czasie jazdy zażywał środki odurzające. Nadto z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, jak to zaakcentował Sąd Rejonowy, wynika iż wielokrotnie wcześniej znajdował się w posiadaniu środka odurzającego, a zatem nie była to sytuacja incydentalna. W związku z tym nie można uznać, że orzeczenie kary, która ma powstrzymać oskarżonego przed tego typu zachowaniem, a społeczeństwo przed niekontrolowanym, swobodnym posiadaniem środków odurzających jest niecelowa. Natomiast jej wymiar nie jest rażąco surowy, z pewnością pozostaje adekwatny do stopnia winy oskarżonego, stopnia społecznej szkodliwości tego czynu i możliwości finansowych M. W. (k. 214). Sprawiedliwe i zgodne z dyrektywą wymiaru kary, o której mowa w art. 53 kk, jest orzeczenie wobec tego oskarżonego za czyn z pkt IV wyroku (art. 178a § 1 kk) kary grzywny w ilości 150 stawek dziennych po 10 zł stawka oraz zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. W tym zakresie Sąd I instancji również prawidłowo uzasadnił swoją decyzję, znajduje ona pełną akceptację Sądu Odwoławczego. Wbrew stanowisku skarżącego Sąd miał pełne prawo uznać, iż wpływ na ich wymiar miały okoliczności zdarzenia, a przede wszystkim to, że w stanie odurzenia narkotykiem wiół kolegów, prowadząc pojazd z nadmierną prędkością, narażając ich na realne niebezpieczeństwo, podobnie jak policjantów, którzy starali się go zatrzymać, a nadto stworzył swoim zachowaniem zagrożenie dla innych uczestników ruchu drogowego. Orzeczonej karze za ten czyn uznana została przez Sąd II instancji za karę sprawiedliwą. Z tych względów nie ma powodów do jej zmiany, bądź złagodzenia w postępowaniu odwoławczym. W ocenie Sądu odwoławczego jest ona adekwatna do stopnia winy M. W. i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu w pkt IV wyroku występku. Kara ta, w świetle okoliczności sprawy trafnie wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, spełni zamierzone cele i to zarówno w ramach prewencji szczególnej – uświadomi oskarżonemu naganność swojego postępowania i prewencji ogólnej – ugruntuje w społeczeństwie poczucie nieuchronnego ukarania sprawcy karą współmierną do wagi popełnionego czynu. Nadto orzeczonej karze grzywny jest karą adekwatną do możliwości finansowych oskarżonego. Za taką uznać również należy orzeczoną karę łączną grzywny, którą oskarżony jest w stanie uiścić bez uszczerbku dla koniecznego utrzymania. Również orzeczonej wobec oskarżonego karze w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, aczkolwiek niewątpliwie surowy, nie nosi cechy rażącej niewspółmierności. M. W. prowadząc pojazd w stanie odurzenia narkotykiem i to z wynikiem prawidłowo przypisanym w wyroku, swoim zachowaniem, lekceważącym zasady bezpieczeństwa, stworzył wysokie zagrożenie dla innych użytkowników ruchu drogowego. Z tego względu zasadne było również utrzymanie w mocy wyroku w zakresie dotyczącym orzeczonego na 3 lata środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, bez możliwości, jak chce tego skarżący, wyłączenia z orzeczonego zakazu pojazdów kategorii C+E oraz D. Środek karny w takiej wysokości jest adekwatny do wagi i okoliczności czynu i winien spełnić zamierzone cele zarówno w ramach prewencji ogólnej, jak i szczególnej.

Sąd Okręgowy nie uwzględniając apelacji wniesionej przez oskarżonego utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 10 listopada 2015r.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze, Sąd orzekł na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973 r. (Dz.U. Nr 49, poz. 223 z 83r. z późn. zm.), nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonego od ich uiszczenia.

Z tych względów Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.